

Teismo praktikos rinkinys

Byla C-551/16

J. Klein Schiphorst
prieš

Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen

(*Centrale Raad van Beroep* prašymas priimti prejudicinį sprendimą)

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – Socialinė apsauga – Europos bendrijos ir Šveicarijos Konfederacijos susitarimas – Socialinės apsaugos sistemų koordinavimas – Reglamentas (EB) Nr. 883/2004 – 7, 63 ir 64 straipsniai – Nedarbo išmokos – Darbo ieškantis asmuo, esantis kitoje valstybėje narėje – Teisės į nedarbo išmoką išlaikymas – Trukmė“

Santrauka – 2018 m. kovo 21 d. Teisingumo Teismo (pirmoji kolegija) sprendimas

Socialinė apsauga – Darbuotojai migrantai – Nedarbas – Darbo ieškantis asmuo, esantis kitoje valstybėje narėje – Teisės į išmokas išlaikymas – Trijų mėnesių terminas – Pratęsimas – Nacionalinių valdžios institucijų diskrecija – Ribos – Nacionalinė priemonė, pagal kurią kompetentinga institucija privalo atmesti bet kokią prašymą dėl tokio pratęsimo, nebent yra rizika, kad to rezultatas bus nepagrįstas – Leistinumas

(*Europos Parlamento ir Tarybos reglamento Nr. 883/2004 64 straipsnio 1 dalies c punktas*)

2004 m. balandžio 29 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (EB) Nr. 883/2004 dėl socialinės apsaugos sistemų koordinavimo 64 straipsnio 1 dalies c punktą reikia aiškinti taip, kad pagal jį nedraudžiama tokia nacionalinė priemonė, kaip nagrinėjama pagrindinėje byloje, pagal kurią kompetentinga institucija iš principo turi atmesti bet kokią prašymą pratęsti nedarbo išmokų eksporto laikotarpį, pasibaigus trijų mėnesių laikotarpiui, nebent mano, kad tokio prašymo atmetimas lemtų nepagrįstą rezultatą.

Šiuo klausimu primintina, kad Reglamentas Nr. 883/2004 nesukuria bendros socialinio draudimo sistemos, pagal jį gali toliau egzistuoti atskiros nacionalinės sistemos ir vienintelis jo tikslas yra užtikrinti šių sistemų koordinavimą, kad būtų garantuotas realus laisvas asmenų judėjimas. Taigi pagal jį gali egzistuoti atskiros sistemos, lemiančios skirtingus reikalavimus įvairių institucijų atžvilgiu, prieš kurias išmokų gavėjas gali remtis tiesioginėmis teisėmis arba vien pagal vidaus teisę, arba pagal vidaus teisę, prireikus papildytą Sąjungos teise (šiuo klausimu žr. 2013 m. rugsėjo 19 d. Sprendimo *Brey*, C-140/12, EU:C:2013:565, 43 punktą ir 2016 m. birželio 14 d. Sprendimo *Komisija / Jungtinė Karalystė*, C-308/14, EU:C:2016:436, 67 punktą).

Be to, pažymėtina, kad dėl Reglamento Nr. 1408/71 Teisingumo teismas jau yra nusprendęs, kad teisė ir toliau gauti nedarbo išmokas trijų mėnesių laikotarpį padeda užtikrinti laisvą darbuotojų judėjimą (šiuo klausimu žr. 1980 m. birželio 19 d. Sprendimo *Testa ir kt.*, 41/79, 121/79 ir 796/79,

EU:C:1980:163, 14 punktą). Ši išvada taikytina ir Reglamentui Nr. 883/2004, kiek jame ne tik užtikrinamas nedarbo išmokų eksportas trijų mėnesių laikotarpį, bet ir leidžiama šį laikotarpį pratęsti ne ilgiau kaip iki šešių mėnesių.

Darytina išvada, kad Reglamento Nr. 883/2004 64 straipsnio 1 dalies c punkte nedarbo išmokų eksportas užtikrinamas tik tris mėnesius, tačiau leidžiama pagal nacionalinę teisę pratęsti šį laikotarpį ne ilgiau kaip iki šešių mėnesių.

Kalbant apie kriterijus, kuriais remdamasi kompetentinga institucija gali pratęsti nedarbo išmokų eksporto laikotarpį ne ilgiau kaip iki šešių mėnesių, pažymėtina, kad jei, kaip nagrinėjamu atveju, atitinkama valstybė narė pasinaudojo Reglamento Nr. 883/2004 64 straipsnio 1 dalies c punkto antroje sakinio dalyje nurodyta galimybe, nesant šiame reglamente nustatytų kriterijų, laikydamosi Sąjungos teisės ji turi patvirtinti nacionalines priemones, kuriose būtų apibrėžta kompetentingos institucijos diskrecija, visų pirma konkrečiai nustatytos sąlygos, kurioms esant bedarbio, išvykstančio į kitą valstybę narę ieškoti darbo, nedarbo išmokų eksporto laikotarpis pasibaigus trims mėnesiams pratęsiamas ne ilgiau kaip iki šešių mėnesių arba nepratęsiamas.

(žr. 44–46, 51, 54 punktus ir rezoliucinę dalį)